

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSED INVENIT SIBI DOMUM

ET TURVE NIDUM, ALFANIA

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XVIII. ÉVF. 1917. 11. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK PELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 4 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Bejuttatva: nyomda r. 1

VIRGO IHSUM, QUEM GENIT

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPLIO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS

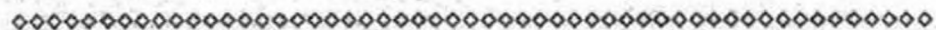

ELECTORUM CONSERVASTI

A budapesti Országos Közp. Oltáregyesület rendelésre készséggel megküldi «Egyházi himzések mintaalbumja»-nak első sorozatát (kazula, pluviale, alba, stóla stb.). E mintarajzgyűjtemény 23 mintalaphól áll. Egyes mintalapok 1 koronáért kaphatók.

*

Olvasta-e már a «Jézusom Örööm» képes eucharisztikus gyermekfolyóiratot? Ára egy évre: 1 korona 80 fillér; példányonként (tömeges rendelésnél is): 10 fillér. Kérjen mutatványszámot a Központi Oltáregyesülettől, Budapest, IX., Üllői-út 77.

Pártoljuk ifjúsági lapjainkat! A Regnum Marianum ifjúsági lapjainak új évfolyamai a kezdődő iskolai évvel most indulnak meg. A *Zászlónk* a magyar ifjúság havi folyóirata. Mindent felölel, ami a diákéletet gazdagíthatja és megtölti a diák lelkét nemes tartalommal. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

A *Zászlónk* Diáknaptára a diáktudományok rövid foglalata. Irodalmi, fizikai, technikai, földrajzi, művészi, történelmi újdonságokat, humort és ismereteket vegyesen ad. Ára: 1:50 K. A *Zászlónk* előfizetőinek 1:10 K.

A *Nagyasszonyunk* a fejlődő magyar leányok havi folyóirata. Tanít, nevel, szórakoztat, de mindig a komoly szeretet hangján. Előfizetési ára egy évre 4 korona. A *Kis Pajtás* a kis fiúk és kis leányok kezébe való. Havonként kétszer jelenik meg, tele versekkel, komoly és vidám mesével. Előfizetési ára egy évre 4 korona. Az összes lapok kiadóhivatala: Budapest, VII., Damjanich-utca 50. Mutatvánnyal szívesen szolgál a Regnum Marianum kiadóhivatala.

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégebb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167-34.

ÖRÖKI MÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Babura László*: Jézus Szive a benne meghalók reménysége. — *Dr. Wéber Pál*: Boldog zarándokságunk. — *Homor Imre*: Harangokból ágyúk. — *Molnár Lajos*: A győzelmes élet. — Mily kedves énnékeim oltárod. — *Deák Antal*: Eucharisztikus virágok. — Irodalom. — Oltáregyleti élet. — *Horváth Rezső*: «Nagy az Isten és senki más.» — Kimutatás. —

Jézus Szive a benne meghalók reménysége.

Három dolog van, melynek pusztá gondolata is félelemmel tölt el minden embert, akiben van hívő lélek. Ezek: a halál, az ítélet, az örökkévalóság. Jézus szentséges Szive megkönnyíti, sőt megédesíti mind a hármát. Méltán köszöntjük hát mint a halállal tusakodóknak reménységét.

I. A halál. Minden lépés az életben közelebb visz a halálhoz. Minden óra, mely leperreg, közelebb hozza az utolsó órát. A legkönnyelműbb ember is komoly lesz akkor. Elhal látóképessége és mégis akkor kezd tisztán látni. Látja azt, amivel eddig oly keveset törődött: a múltját; és meglátja azt, amit eddig nem bírt meglátni: a jövőjét. S amikor feltáru előtte a múltja, rémület szállja meg lelkét. Mert tisztán látja összes mulasztásait Istennel, embertársaival és önmagával szemben, tisztán összes bűneit, a kisebbeket épúgy, mint a nagyokat. Hosszú sorban elvonulnak előtte mind a játszótársai, ismerősei, barátai és barátnői és mindegyiknek szemében szűrő szemrehányás mindama beszédért vagy cselekedetért, mellyel őt megbotránkoztatta. Mint valami mozgóképen elvonulnak előtte a helyek is, melyeken valaha megfordult és sokhoz ismét csak ijesztő emlékek fűződnek. S mindez oly tisztán áll előtte, mint az élő valóság. Dolgok, melyeket akkor fel sem vett könnyelműségében, most ónsúllyal nehezedenek a lelkére, mert látja annak a meggondolatlan szónak, bóknak, filörtnek minden rossz következményét, mely mint idegen bűn most az ő lelkére nehezedik. Ehez a benső szorongatáshoz járul az elhagyatottság tudata. Nincs senki, aki rajta segíteni tudna. Rokonai tehetetlenül állják őt körül. S betetőzi ezt a rettenetes szenvedést a gonosz szellemnek utolsó erőfeszítése. Kegyetlenebbül támad most, mint bármikor az életben. Tudja a gonosz, hogy most kell a döntő csatát megvívnia. Tudja, hogy neki csak addig van hatalma kísérteni, míg a lélek

a testben van. Ha egyszer átröpült az örökkévalóságba s ő nem birta addig hatalmába keríteni, örökre el van számára veszve. Azért most megfeszíti minden erejét, oda hozza egész táborát, csak hogy megkerítse azt a lelket. Azért remegett *szent Hilarion* is ebben a szörnyű tusában. Azért döbbent meg *Kosztka szent Szaniszló* a fogvicsoritva reá támadó fekete kutya láttára. De amint ezek győztek, úgy fogunk mi is győzni, ha életünkben mindig buzgó tisztelői voltunk Jézus szentséges Szívének. O megígérte, hogy «akik szentséges Szívét imádják, tisztelik, különös kegyelmére számíthatnak haláluk órájában, mert e Szív lesz biztos védelmük és menedékük». Azt a válni készülő lelket ő végtelenül szereti. Az az ő drága tulajdona: vérével fizetett meg érte. Melléje áll tehát utolsó harcában is. Jézus vigasztal, Jézus erősít, Jézus buzdít és biztat. Azért mosolyog és énekel halálos órájában *szent Klára*, azért mondja *B. Alacoque Margit* is halálos ágyán: ó mily édes meghalni, ha állhatatosan tiszteltük annak Szívét, ki egykor ítélő bíránk lesz! — A Szentírás szava mindig beigazolódik: *Boldogok, kik az Úrban halnak meg.* (Jel. 14., 13.)

Hogy megkönnyítsük magunknak a halál nehéz óráját, buzgólkodjunk Jézus Szívének imáadásában és gondoljunk sokszor, nemcsak halottak napján a halálra, kivált kísértéseinkben, hogy ellentálljunk, gyónásunkban és az esti lelkiismeretvizsgálatban, hogy igaz bánatra hangoljuk lelkünket.

II. Az ítélet. «El van rendelve, hogy az emberek egyszer haljanak meg, mire az ítélet következik». (Zsd. 9., 27.) Így ír a nagy apostol. Ez az egyháznak tana. Abban a pillanatban, melyben elválnak a lélek a testtől, Jézus előtt találja magát, mint ítélő bírása előtt. Ha a történet tud eseteket, hogy emberek hirtelenül megöszültek, megőrültek, sőt szörnyet haltak, mikor a földi bíró elé állítottak és ez ítéletet mondott fölöttük, mit fog érezni a lélek, mikor sok-sok bűnének, hűtlenségének, lázadásának kínzó tudatában fog az előtt a bíró előtt állni, aki a legkisebb vétket sem hagyhatja büntetlenül, mert végtelenül igazságos s akinek ítéletét nem lehet többé megfeleltetni? «Mit cselekedném — mondhatjuk az istenfélő Jóbbal — mikor fölkel ítéletre az Isten? És ha számon kér, mit felelnék neki?» (Jób 31., 14.) Uram Jézusom! — fogjuk mondani — emlékezzél meg, hogy én szerettem a te isteni Szívedet. S te megígérted, hogy «különös könyörülettel könyörülsz meg szentséges Szíved tisztelőin az ő haláluk órájában».

III. Az örökkévalóság. Gondolata is félelmetes és ijeszt. De ha mindig hűséges szolgálói voltunk a szent Szívnek, örvendezve, himnusz zengve fogjuk küszöbét átlépni... Megilletődve lép az ember a kölni dómba. Az az 56 karcsú kőpillér, annak az égbetörő kőerdőnek karcsú fái,

«Ne sirj,» (Lk 7. 13.)

melyek 46 m. magasságban terjesztik szét ágaik szabályos ívezetét s tartják immár 700 év óta a leveles-szirnos mennyboltozatot, szinte magukkal ragadják az ember lelkét, fel-fel a mennyei magasságba. Jól mondotta valaki: Ezt csak örömkönnyeken át lehet szemlélni! Istenem! Pedig mi ez a dóm a *domus aeternitatis*, az örökkévalóság házával szemben? És mégis maga Jézus, az örökkévalóság Ura fog küszöbén állni és szentséges Szívének tisztelőit tárt karokkal fogadni, mondván: *Jöjjetek Atyám áldottjai, birjátok a világ kezdetétől fogva nektek készített országot.* (Mt. 25., 34.) Hisz ő megígérte ezt!

Küzdelmekben, nehézségeinkben, különféle megpróbáltatásainkban, melyek kivált szomorú, véres napjainkban özönével zudulnak reánk, gondoljunk erre a mérhetetlen jutalomra! Érdemes ezért szenvedni, izzadni, dolgozni, vérző szívvel temetőt járni! Ez éltető meggyőződés legyen útravalónk a novemberi temetőlátogatásokra. *Dr. Babura László.*

Boldog zarándokságunk.

AMIT az úr Jézus az evangéliumban mond, hogy nincs itt marandó városunk, mivel útban vagyunk, úton vagyunk egy másik örök haza felé, mindnyájan tudjuk és érezzük, kik a földön vagyunk. A földi élet körülményei annyira befolyásolják életünket, hogy sohasem lehetünk biztonságban, mit hoz a holnap. Hányan vannak, kik úgy iparkodnak berendezkedni, mintha állandóan a földön maradnának. Hányan vannak, kik önző lelkesedéssel gyűjtenek kincseket, melyeket a rozsdá megemészt és nem gondolnak arra, hogy a mennyei kincsek az igazán marandók. De még hely tekintetében is mily nagy bizonytalanságban élünk. Ma itt van az ember, holnap, holnapután, félév után az ország más vidékére, idegen emberek közé szólít hivatásunk. Ha valamikor, főleg áll ez napjainkra, amikor a háború elszóltotta az atyát, a férjet, a testvért a családból és ismeretlen helyeken keresztül viszi kötelessége. Olyannyira megzavart, bizonytalan, nyugtalan a mai ember élete. Ma különösen fontos, hogy az élet küzdelmében szenvedő ember lelkét és szívét föl tudja emelni jóságos Istenéhez és meg tudjon nyugodni gondviselő szeretetében. S ami a föld porát taposó, anyagi gondokba merült embert fölemeli, ami az élet küzdelmében, nehézségeiben mindenkor biztosan megnyugtatja; hogy Isten őt el nem hagyja, hanem különös gondját viseli, a legméltóságosabb Oltáriszentség. A tudat, hogy köztünk van, hogy őt, a valóságos Krisztust mindenütt feltalálom, ahol Oltáriszentség van, ez az, ami megédesíti földi zarándokságunkat. Az Úr Jézus nem a Szentföldhöz kötötte jelenlétét, nem Názárethez, nem is Rómá-

hoz, hol földi helytartója székel, hanem mindenegyres oltárhoz, ahol szentmisét bemutatnak, minden tabernakulumhoz, ahol az öröklámpa az ő jelenlétét, állandó köztünk maradását hirdeti. Zarándokok vagyunk. Ezt nemcsak tudjuk, de érezzük is és mégis ki merjük mondani a szót: *boldog zarándokok*, mert oly bőséges megnyilatkozásával találkozunk megváltó Istenünk szeretetének, amikor nem egy helyen találjuk meg őt, hanem minden szentélyben. A jámbor török vallásos kötelességének ismeri, hogy életében egyszer Mekkába elzarándokoljon. Nekünk nem kell nagy és hosszú utat tennünk, Krisztus mondja, hitünk vallja, hogy jelen van közöttünk a kenyér színében. Okoskodással föl nem fogjuk, de szeretettel megértjük, mit jelent az nekünk, hogy az Úr Jézus mindenütt jelen van, ahol szentmisét bemutatnak és ahol őt az Oltáriszentségben őrzik. Ez az a boldog tudat, mely a zarándokember napjait megédesíti. Bárhová menjek, bárhol legyek, az Úr Jézus jóságos gondviselésével találkozom: ezt mutatja, bizonyítja az Oltáriszentség. Hosszabb időt, több évet tölthetek egy helyen állandó meglepedésben annyira, hogy boldogságomat vélem ott birni. És ha az élet máshová szólít, ha kiragad, kiszakít eddigi megszokott, kedves környezetemből, ha új emberek vesznek körül, kik talán szeretet helyett bizalmatlansággal, gyanakodással, hideg közönnyel fogadnak, milyen fölemelő, mennyire boldogító a tudat és hit rám nézve, hogy a templomban, a szentélyben, az oltáron mindenütt megtalálom az én hűséges barátomat, őszinte jóakarómat, értem aggódó atyámat, szerető testvéremet: Jézus Krisztust az Oltáriszentségben. Hitem, mely azt mondja, hogy Isten mindenütt jelen van, megnyugtatja az embert. De az a mélységes hitem, mely az oltárra mutat, hol az én Üdvözítőm valósággal jelen van és pedig érző szívével, jóságával, kegyelmével, jelen van mindenütt, ahol csak Oltáriszentség van, ez a hitem, mely Krisztus isteni szaván nyugszik és Krisztus határtalan szeretetén, ez a hitem nemcsak megnyugtat, de egyúttal fölemel, boldogít, vigasztal.

Most már értem, miért olyan nyugodt a hívő ember, bármilyen körülmények közé állítsa is hivatása, vagy kötetessége. Most már értem, miért tudja a hívő ember nyugodtan mérlegelni az életet, melyet nem akkor tart boldognak, ha minden úgy történik, hogy emberi gyengeségének kedvezzen és semmi ne történjék számítása, akarata ellen. Értem. Hitem az Oltáriszentségben összeölelkezik Krisztusom szeretetével. Ez a hívő szeretetem, úgy is mondhatnám: szerető hitem, ép azért, mert hitem az ő szeretetével egyesül, nem lesz nekem pusztán tudat, mely megnyugtat, hanem egyúttal öröm, vigasztalás, reménység, szeretet, mely fölemel és boldogít. Így! igen, ha életembe beleállítom az Oltáriszentséget, jobban mondva: ha az Oltáriszentségbe kapcsolódik és pedig

elszakítatlanul életem, akkor érzem igazán, hogy *boldog zarándok vagyok*. Boldog zarándok, mert nekem az élet sohasem keserű. Valahogy úgy vagyok, mint a két emmauszi tanítvány. Engem is nehéz gondok aggasztanak, az élet terhei fárasztanak, de mindig vidám a szívem, derült a lelkem, mivel mindig Krisztus közelében érzem és tudom magamat. Ahány templom, ahány szentély, ahány oltár, annyi bizonyosság, isteni, vagyis megdönthetetlen igazság, hogy úgy van, amint hiszek. Egy pillanatnyi ráemlékezés, hogy nemcsak Rómában van, mint földi látható helytartója, hanem minden templomban és még hozzá: nem önmagáért, hanem énérettem, amikor ezt hiszem, érzem, hogy már szeretek is. Olyan erős támasztékom ez az én életemben, hogy azt az életkörülmények hullámverése nem ingathatja meg, mert hitem összeforr Isten gondviselő szeretetével.

Sohsem felejttem el erdélyi menekülésemet. Egy határmenti kis román falucskában voltunk rettentő aggodalmak között. A faluból sem ki, sem be nem volt szabad a járás. Egyik rémhírre jött a másik. Lázás félelem ülte meg az emberek lelkét. Kora reggel jön a parancs, hogy két óra alatt el kell hagyni a falut, mert az ellenség a hegyoldal mögött falunk határát már elérte. Sirás, zokogás halk moraja huzódott végig a falun. Menteni már nem volt idő. Mindent ott kellett hagyni. Csak a hatósági személyek és a kis román görög-katholikus templom öreg papja maradtak a faluban és még valaki. Ehhez a Valakihez mentem szorongó lélekkel. A szegény templomocska oltára körül oly nyugodt volt minden. Egyedül voltam a templomban, egyedül borultam le az oltár előtt, kérve számunkra: menekülőkre az Úr Jézus gondviselő segedelmét. Ebben a pillanatban talán az én lelkem volt igazán nyugodt. Mindent odahagyni, a bizonytalan útnak nekivágni, a jövő nehéz gondjaival megbirkózni és mégis nyugodtnak lenni, ezt tette nekem hitem az Oltáriszentségben. Amikor távoztam a templomból, az egy-két perccel előbb még zaklatott lelkem oly nyugodt volt. Magammal vittem Krisztus búcsuszavát: «Én öröködöm fölöttetek. Ahány templom mellett viszen el utatok, gondoljatok arra, hogy minden szentély bizonyossága értetek dobogó szívem szeretetének.» S amily bizó lélekkel néztem a menekülő kocsirol és vonatról az útbaeső templomokat, ugyanazzal a bizalommal tér be a templomba egy-egy Miatyánkra a harcbanduló katona és ugyanazzal a ragaszkodással keresi föl Üdvözítőjét idehaza is a templomban az aggódó szülő, a zokogó özvegy, a siránkozó gyermek.

Ó! most már még jobban értem, mit jelent nekem e szó: hogy Krisztus minden szentélyben valósággal jelen van. Hiszek, leborulok, imádkozok, szeretek és ha zarándokolok is e földön, érzem, hogy boldog zarándok vagyok.

Dr. Weber Pál.

Harangokból — ágyúk!

Melodráma.*

Mennek... ők is mennek,
Akik tiszta szóval hirdették a mennyet.

A szent harangoknak letörik a szárnya,
Beöltöznek ők is katonaruhába.
Háborúba mennek, tűzbe, fergetegbe,
Háborúba mennek ők is lelkesedve.
Háborúba mennek, ahol hősök élnek,
Részesévé lenni magyar dicsőségnek,
Régi dicsőségnek, zengő diadalnak;
Hol trombita harsan, katonák rohannak,
Hol ránk áldás fakad, — ellenre gyaláza!

(Zene: «Himnusz.»)

Védő karod, Isten, nyujtsd a házának!

Háborúba mennek sorra a szent ércek,
Akik eddig folyton Terólad beszéltek,
Terólad, nagy Isten, ki nemcsak az égben,
De lakozol bent is a jóknak szívében.
Aki áldást hintesz apákra, anyákra,
Midőn cselédikkel: gyöngé magzatikkal
Kezüik feléd tárják a harang szavára.

Hófehér faluknak csillogó tornyában
A harang csilingelt a nap virradtában.

* Zenéjét szerzette ifj. Buchner Antal, az esztergomi bazilika karnagya. A szerzők minden jogot fentartanak

Szálltak a fohászok, mint galambok, szépen,
 Megelégedés élt a hívők lelkében.
 Tebenned remélve szántottak-vetettek,
 Téged áldva buzgón rakták a keresztet,
 Tégedet dicsérve mentek pihenőre,
 A torony, a harang volt álmaik őre.

A nagy városokban kongva-bongva zsongtak.
 Hangjai a vastag, öblös harangoknak.
 Aranyozott tornyok. Az oszlopos dómok
 Tömjénes homályán orgonaszó szállott.
 Az orgonaszóba lassan, vontatottan
 A nagyharang szója belebongott ottan.
 Áhítatban, csöndben, könnybefúlt imákban
 Szállott be a vígasz a szívekbe lágyan.

Vigasztalj meg, Isten, minden szívet, lelket,
 Aki templomodban könnyezett, kesergett.
 Akinek az élet sohsem nyújt virágot,
 Aki mindig csak a tövisbe hágott.
 Vigasztald az árvát, akinek az apját
 Az idegen földnek rögei takarják.
 Vigasztald az asszonyt, aki évek óta
 Nem gyúlhatott immár örvendező szókra.
 Nem tudja, hogy hol van, nem tudja, hogy merre,
 Mely idegen tájon jár, ki őt szerette.

(Zene és halk ének: «Ah, hol vagy magyarok...»)

Vigasztald meg, Isten, az öreg anyákat,
 Kiket megőszített a sok súlyos bánat.
 Kik előtted sírnak gyászos öltözetben,
 Kicsorduló könnyük kapcsos könyvre cseppen.
 Vigasztald, vigasztald a nagy pillanatban,
 Mikor az orgona eláll szent házadban,
 Mikor ostyaszínbén Fiad égi étkül
 A harangszó mellett hozzánk jönni készül...

De most elnémulnak sorra e szent hangok.

(Zene: «Szózat.»)

Felharsan a szózat... Mennek a harangok!
 Nincsen más helyünk, nincs, sehol e világon
 És ez árva föld is idegenre szálljon?
 Nem... nem! A sors minket vagy áldjon, vagy verjen,
 Élnünk mindig itt kell... itt kell — rendületlen!
 Meg kell oltalmaznunk a hazai földet!
 Keljete fel bércek! Keljete fel völgyek!
 Rázkódjatok meg, ha idegen lép rátok!
 Legyete bátyáink főséges Kárpátok!

Kibontva a harcok véres lobogója,
 Idegen rablókka így állunk mi szóba.
 Mennydörög az ágyúk hosszú tüzes toroka,
 Ráismersz-e bennük a szent harangokra?
 Ordítanak, bömbölnek. Körülöttük átkok,
 Jajgatás és hörgés, fogcsikorgatások.
 Mintha a nagy füstben itéletnap lenne!
 Harsonákat fújnak. Nyihogva-nyehelve
 Vérző lovak futnak lovas nélkül szerte.
 Pattognak a drótok. Erdők égnek messze.
 Emberek kiáltnak. Fegyverek zörögnek.
 Szüntelen mozgása érezi a földnek.

(Zene és halk ének: «Kárpáti őrszem.»)

Kárpátok ormára! Rajta magyar, székely!
 Mivelünk az Isten segítő kezével.
 Az ágyúink szentek, harangokból lettek:
 Zalogai fényes, dicső győzelmeknek.
 Háborúba jöttek, tűzbe, fergetegbe,
 Háborúba jöttek ők is lelkesedve.
 Háborúba jöttek, ahol hősök élnek,
 Részesévé lenni magyar dicsőségnek.
 Régi dicsőségnek, zengő diadalnak,
 Hol trombita harsan, katonák rohannak,
 Hol ránk áldás fakad, — ellenre gyalázat...

Védő karod, Isten, nyujtsd a hazának!

A győzelmes élet.

BÉT ELSZÁNT ellenfél néz farkasszemet egymással a lét küzdő terén: az élet és a halál. Már ősidők óta folyik közöttük a küzdelem. Keményen állják helyüket mindketten. Úgy látszik, hogy egyenlő ellenfelek s még eddig egyiknek sem sikerült megnyerni a végleges diadalt.

A csontos, fagyos tekintetű halál az elmulás jegyében harcol. Örök ellensége minden létezésnek; gyűlöli az életet: a fényt, életfakadást, virulást, örömet. A sötétség és enyészet az ő világa; szereti a pusztítást s a nyomában járó borzalmakat. Meg akar a földön semmisíteni mindent, ami szép és fölemelő: ifjúságot, virágot, színt, illatot, hogy sivár, örömtelen legyen a világ.

Szemben áll vele az élet az ifjúság harmatos üdeségével, izmai rugékonyságával, szívében duzzadó életörömmel, nemes önbizalommal és tele lelkesedéssel minden szép és jó iránt. A halál fogvicsorgató, félelmes alakja nem rémíti meg; újból és újból fölveszi vele a harcot. De a viadal csak nem akar eldőlni...

Ebben a képzeletem előtt gyakran megjelenő komor, de megrendítő voltában is fönséges képben szemlélem az élet és a halál küzdelmét. S amint nézem a kép komoly vonalait, önként föltámad lelkemben a kérdés: miért van létjoga a halálnak s miért ellensége az életnek? A kérdésre rögtön megkapom a választ, ha rávetem szemem az emberiség szálnalmas testi-lelki nyomorára; ha tekintem szomorú, szinte kétségbeesett vergődését, ingadozását erény és bűn között: az első bukás gyászos következményeit.

Az első a földön az élet volt, a szép, virágzó, örömmel teljes élet. A halál csak a bűnbeesés után jött a világra. És azóta nagyon megváltozott az élet képe. Sok remek vonását eltorzította a halál. Nem oly szép már, mint kezdetben volt, nem sugározza be állandó derű. Siralom-völgygé vált a föld, hol az ember, megizelvéen egykor az isteni szépségek gyönyörét, nem talál többé kielégülést, nyugalmat. Vágyódik, szenved, szomjúhozza a boldogság teljességét. De hiába, a veszített boldogság már csak gyötrelmeket okozhat, csak keserű könnyeket fakaszthat. Verítékezve küzd élete föntartásáért; küzd a betegségekkel, kételyekkel, bűnökkel, az emberi nyomorúság változatos fajaival. A halál százféle alakban ólálkodik körülötte folytonosan. Élete nem egyéb, mint szakadatlan tülekedés a lassú, sorvasztó testi és lelki halállal, mely már a bölcsőnél megkezdte munkáját és folytatja a sírig...

Egészen Krisztus megváltói működéséig úgy látszott, mintha a halál uralma megpecsételődött volna a földön. Az emberek egész tömege

esett áldozatul telhetetlen gyűlöletének. A rossz szenvedélyek, az állati ösztönök rabjai nem háríthatták el maguktól kaszájának borzalmas suhintasát, amely után a kárhozat, az örök lelki halál lett osztályrészük.

Krisztusig valóban nem tudott az élet fölényes diadalt aratni a halál fölött. A gyöngé, erkölcsi tehetetlenségben sýnlódó emberiség már-már a végromlásba jutott. Épen a legalkalmasabb időben érkezett meg Krisztus az emberiség megváltására. Ő megmutatta, hogy a halál nem vehet erőt az életen. Az élet örök, a halál csak esetleges és részleges. Ő, az út, igazság és élet legyőzte a halált; föltámadása a halál halála lett; győzelmes Allelujája elnémította a halált dalát. A bűn átkát levette az ember-ről s örök, frissen buzogó forrást nyitott, hogy az abból ivóknak örök életük legyen. E forrás vize életet, frissen tartja az életerőt, tisztítja a vért, erőt ad a fáradalmakban, küzdelmekben, megkönnyíti a szenvedélyek helyes irányba terelését...

Újra rátekintek az előbb szemlélt képre, de most egészen megváltozik. Hatalmas arányú nyüzsgés, mozgolódás támad rajta. Elvonul előttem az emberek megszámlálhatatlan serege, mely az élet zászlaja alá törekszik és a halál lovagjaival: a gonosz lélek kísértéseivel, a világ csábításaival, saját romlott természetének bűnös vágyaival bocsátkozik harcba. Sokan elhullanak az ádáz tusa alatt. Sokan nem győzik erővel; karjuk lelankad, térdük megtorpan, szemük megüvegesedik, arcukon a kétségbeesés sápadtsága ömlik el. Egy utolsó halálhörgés még és végük van. Diadalt aratott fölöttük a halál, elveszték örökre. A lelki halál sötétsége rájuk borult, mert nem ittak az örök élet életető forrásaiból...

A többi azonban állja a harcot. A halál és katonái nem bírnak velük. Visszaverik támadásaikat. Erejük nem fogy, sőt úgy látszik, mintha fokozódnék. Mindig üdék, mindig bátrak. Arcukon valami földöntúli öröm lángja ég, keblüket az erő és bátorság érzése dagasztja. Sebet sebre kapnak, de nem árt nekik, hamar kiheverik és erejükben megújulva ismét fölveszik a küzdelmet. Sebeket osztogatnak és győznek...

Csodálatos sereg!... Honnan meríti a bátorságot, az erőt; honnan kapja sebeire a gyógyírt?! Micsoda láthatatlan hatalom vezérli lép-teit?!... De látom már! Ezek Krisztus harcosai, Krisztus katonái, az erős vér emberei. Rajtuk csillog még a Megváltó drága vére. Ettől a vértől ég örömtűzben az arcuk, pezseg elevenen a vérük, villog lelkesen a szemük. Krisztus vérének, a megváltás bérének erejét megőrizték maguk számára; nem tékozolták el, mint a gyengék, az elesettek. Ittak az élő vizek forrásából. Ezek a kitarító, örökifjú eucharisztikus lelkek, akik Krisztus szent testével és vérével táplálkoznak. Örökifjúságuk titka: Krisztus vére, mely ott kering ereikben. Ez a vér erősíti őket az élet harcaiban, ez üdíti föl fáradt tagjaikat s önt új kedvet beléjük. Ennek

az ereje emeli fel őket, ha lanyhulni kezdenek; ennek az ereje emeli ki őket a bűn posványából, midőn már-már beleesnek az örök lelki halál karjaiba. Nem mentesek ők sem az élet bajaitól, szenvedéseitől, a világ csábításaitól. Az élet diszharmóniáinak örvénye alattuk is kavarog; az élet viharai fölöttük is elvonulnak. A testi halál ellen ők sem tudnak védekezni, de a lelki halált kikerülik, mert Krisztus táplálja őket az örök élet kenyérével, itatja őket az örök élet borával. Ők megfogadták Jézus hívó szavát: «Jőjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és terhelve vagytok és én megnyihílek titeket».

Szenvednek, küzdenek, de soha nem csüggednek. Diadalmas énekük túlharsogja a halál dalát. Ajkukon az élet édes, örömujjongó győzelmi himnuszával lépnek át a földi élet küszöbén az örök boldogságba...

Molnár Lajos.

Mily kedves énekiem oltárod...*

Egyházi ének.

Mily kedves énekiem
Oltárod Istenem!
Elkemnek hűrjain,
Mint Dávid, éneklek:
«Nincsen nemzet, melynek ura
Népe közt oly otthon volna,
Mint Te oh Istenem,
Királyom s mindenem.»

Fecskének íszke van,
Galamb is dúcokban
Rejji el kincseit,
Drága kicsinyjeit.
Oltárodhoz vissza-vissza
Száll a lelkem égnek Őra;
Úgy boldog életem,
Ha színed élvezem!

Földünkön korona,
Oh titkos mély csoda!
Mennyei vendégség
Oltári nagy Szentség!
Szívünk rejtett drága kincse,
Bűverődnek köi bilincse;
Rezdődő mennyország...
Oh égi nagy Jóság!

Megdobban a szívem,
Újjongok lélekben,
Ahányszor csarnokod
Ajtóját állépek.
Érzem Isten jelenlétét,
Az oltárról fény ömöl szét:
H földről egyszerre
Emel fel az égbe...

Tábornak szent hegyén
Körülvett nagy dicsfény;
H három tanítvány
Elkendez így szólván:
«Oh mily jó itt nekünk lenni,
Tőled el nem választ semmi!»
Mit Péter szíve vár:
H sátor — az oltár!

Boldog, ki szívesen
Keres fel, Istenem!
Elkének templomod
Megszentelt íszke volt.
Most imád itt leplezeten,
Szinről-szinre lát egekben, —
Házadba felvéve
Magasztal örökre!

* A Magyar Cecília-Egyesület most készülő új Kántorkönyvéből.

Eucharisztikus virágok.

EGYÜNK egy sétát a mennyország tündéerkertjében. Találunk itt királyi pálmákat és cédrusokat: ezek Istennek azon szentjei, akiknek nagysága előtt kénytelen megállapodni nemcsak az egyháztörténelem, de egyúttal a világtörténelem is: alkotásaik oly világgraszólok voltak.

Aztán vannak erős tölgyek, melyek a legnagyobb viharral is dacolnak. Ezek a tölgyek jelképezik azon szenteket, kik az életben a legnagyobb erőt fejtették ki, a legnagyobb diadalokat aratták, amidőn önmegtágadó életmódjuk által önmagukat győzték le, önmagukon diadal-maskodtak.

Végül vannak a mennyország tündéerkertjében üde virágok is: azon szentek, akik csendes visszavonultságban élve, leginkább az Oltáriszentség körül foglalatoskodtak. Ezek a szép, mennyben is illatozó szentek az Eucharisztia virágai.

Az eucharisztikus szentek közül felemlíthetjük mindjárt *Neri szent Fülöpöt*, kihez midőn halálos ágyán utolsó eledelül elhozták az Oltáriszentséget, testi gyöngesége ellenére is hatalmasan fölkiáltott:

— Ime, az én szerelmem, az én szerelmem, Jézusom, az én Istenem jó hozzám!

Arca eközben mennyei boldogságtól sugárzott, mert érzé, hogy az ég legfőbb ajándékát, magát az Istent fogadja szívébe.

Pazzi szent Magdolna, az Oltáriszentség e szorgalmas látogatója kora reggel, délben, késő este és napközben is gyakran meglátogatta Jézust az Oltáriszentségben.

Paulai szent Ferenc szive folyton ott időzött a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. Soha ki nem lépett volna a házból anélkül, hogy előbb áldásáért ne könyörgött volna; visszatértekor megint megjelent előtte köszönetet mondani kegyelméért, vagy bocsánatot kérni netán elkövetett hibái miatt.

A «Látogatások az Oltáriszentségnél» című megbecsülhetetlen könyv szerzője, *Liguori szent Alfonz*, mint ügyvéd nagy elfoglaltsága mellett is minden nap talált módot meglátogatni az Oltáriszentséget. Ugyanezt tette mint pap és püspök. Mikor lemondott a püspökségről s visszatért rendjébe, naponként nyolc órát töltött az Oltáriszentségnek, «szerelmének» imádásában.

India nagy térítőapostola, *Xavéri szent Ferenc*, napi fáradságos munkája után sokszor egész éjszakákat töltött az oltár számolyára borulva.

Az is megtörtént sokszor, hogy mint egy második Sámuel, az oltárszekrény közelében a puszta padozaton aludt. Szokása volt továbbá a szentáldozást — amikor csak tehetette — térdenállva szolgáltatni ki.

A premontreiek rendjéből említsük föl *Herman József* szentünket, mint az Eucharisztia virágát. Amikor csak tehetette — mint szent István és Vencel királyok — éjjel is meglátogatta az Oltáriszentséget. Sohasem misézett sűrű könnyhullatások nélkül. Szeretetének nagy ereje sokszor magánkívül ragadta őt s ilyenkor órákig állott az oltárnál mennyei fénytől körülvéve.

Az Eucharisztianak egyik-másik virága az Oltáriszentség közelében túlvilági boldogságot érzett. *Gonzagai szent Alajosnak* is ki kellett szabni az időt, melyet az Oltáriszentség előtt tölthet. Valahányszor azonban elhaladt előtte, ellenállhatatlan erő kényszeríté, legalább egy kevéssé ott maradni s ilyenkor a túlvilági boldogságnak oly áradata özönlé el, hogy kénytelen volt fölkiáltani:

— Távozzál Uram! Távozzál tőlem!

Főlemlítsük-e még *Magyarországi szent Erzsébetet*, ki az Oltáriszentség előtt kis rokonáért imádkozván, ez kénytelen volt fölkiáltani:

— Elég már, nem bírom ki tovább!

Vagy a Galerius császár alatt vértanúságot szenvedett *szent Lucián* antiochiai papot, ki a börtönben, mivel asztal nem volt, hanyatt feküdt s mellére helyezvén a kenyeret és bort, konszekrálta s miután magához vette Krisztus szent testét és véré, fogolytársait is részesítette a szentáldozásban.

Végezetül főlemlíthetjük *Kosztka szent Szaniszlót*, az Eucharisztia virágainak talán leggyöngédebbjét. Ő volt az, aki mikor a tanuló-szobában csak rá gondolt a szentségi Jézusra, oly nagy hőséget érzett kebelében, hogy a legnagyobb hidegben le kellett mennie a kúthoz s forró keblét jeges vízzel kellett hűtenie.

Ime, az Eucharisztia virágai! Melyik nagyobb? A pálma és cédrus-e, a tölgy-e, vagy a gyöngye virág? Azt csak az édes Jézus tudná megmondani.

Deák Antal

❧ IRODALOM ❧

Imádkozzunk a diadalmas békéért! Ez a címe ennek a kedves és erre az alkalomra készült, gyönyörű rajzokkal díszített, 80 oldalra terjedő könyvecskének, mely magyar nyelven közli a békemisének hiteles fordítású imaszövegét. Így most már azzal az imádsággal kérhetik a hivek a jó Istentől a Magyarok Nagyasszonya közbenjárásával a békét, amellyel a katolikus egyház imádkozik! Mélységesen tartalmas, bensőséges és fölemelő ennek a békemisének minden imádsága. A liturgikus szöveghez szépen alkalmazkodik a naponkinti szentáldozásnak a misekönyvből vett imádságsorozata is, megfelelő énekek közbeszövésével.

A kedves imakönyvecske öt részre oszlik:

1. Az első részben a napi imák vannak, békét kérő szövegekkel.
2. A második rész a békemisének magyar fordítását nyújtja. A békemisének szövege magyar nyelven itt jelenik meg először. Itt található XV. Benedek pápa békeimája is.

3. A harmadik részben a katekizmusból átvett gyónási és áldozási imákat találjuk a leghasználtabb egyházi imákkal és oktatással kiegészítve.

4. A negyedik részben a Jézus Szive és a lorettói litániák vannak együtt a négy karénnel és Tantum ergo, Genitori szövegével, szent Olvasó-imádsággal, a megfelelő szokásos énekekkel és imákkal.

5. Az ötödik rész végre a béke keresztúti ájtatosságát nyújtja stációnként megfelelő énekekkel.

A szakaszok élén a Szentírásból vett és a fejezeteknek megfelelő gondolatokat találunk, míg a Jézus Szive-részben boldogult I. Ferenc József felajánlását emeli ki. Az imakönyv dicsőséggel uralkodó IV. Károly koronás királyunk és áldott lelkű Zita királynénk nevét is beleszövi az imádságokba.

Rövidre fogott s teljes kis imakönyv ez, melynek ára: kétszinben nyomott kemény borítékban 1-50 K, kötve 3 K, díszkötésben tokkal 5-50 K. Minden könyvkereskedésben kapható. Szerző a tiszta jövedelemből 50%-ot a kispesti béketemplom, 50%-ot meg a Jézus Szive-Szövetség céljaira fordít.

Gedanken und Aussprüche der Schwester Maria vom göttl. Herzen.
Von Maria Gonzaga. München, 1917. Verlag von J. Pfeiffer. 138 oldal.
Kötve. Ára?

1899 jún. 8-án 36 éves korában hunyta szemét örök álmra a

portói Jó Pásztor-apácák főnöknője, az isteni Szívről nevezett Mária nővér, a híres Droste zu Vischering grófi család egyik sarja. Választott lélek volt, kire az Üdvözítő nagy feladatot bízott. Megbízásának eleget tett, írt a Szentatyanak. XIII. Leó pápa 1899 jún. 11-én valóra váltotta a portói főnöknőnek kérését: ezen a napon az egész emberiséget Jézus szentséges szívének ajánlotta föl.

Van ennek a nemes léleknek szép, nagy, kimerítő életrajza (írta Chasle Lajos, fordította P. Sattler Leo O. S. B. Herder, 1909). De mivel ennek az elolvasása elég sok pénzbe és időbe kerül, azért igen hálás feladatot végzett Gonzaga Mária, mikor a szentéletű portói főnöknőről olyan művet állított össze, melynek elolvasása kevesebb pénzbe és időbe kerül s — talán azt is hozzátehetjük — amelyből szentünket épúgy megismerhetjük, mint a nagy életrajzból. Igaz, hogy életének külső lefolyását csak jó tíz oldalon tárgyalja, de annál tisztábban, szebben állítja elénk az ő lelki életét. Ez hét fejezetben tárul föl előttünk. Az első Jézus szentséges Szive iránt tanúsított izzó szeretetét állítja elénk, a második az Üdvözítőnek való teljes odaadását, a harmadik az Oltáriszentség, a negyedik a kereszt szeretetét bizonyítja, az ötödik nagy Mária-tiszteletét, a hatodik szerzetesnői lelkét mutatja s a hetedik, vagyis az utolsó fejezet a lelkekért való lángoló buzgóságáról tanúskodik. A könyv végén rövid mise-, gyónási és áldozási imádságok találhatók.

Minden földi értéket messze meghaladó drágagyöngyök ezek a gondolatok és mondások. Nagy értékük ép abban a tényben rejlik, hogy saját lelkéből, Isten szeretetétől izzó szivéből váltódtak ki. «Önmagamat elfelejteni és másokat boldogítani» volt jelszava. Ő, aki annyira tisztelte és imádta az Üdvözítő isteni Szívét, különös szeretettel csüngött a legmértősebb Oltáriszentségen, mert hisz ebben rejtőzött szeretetének és imáadásának legmértőbb tárgya: Jézus isteni Szive. A sok testi szenvedés elviseléséhez saját szavai szerint csak a szentáldozásból merítette az erőt, enélkül nem tudta volna azokat elviselni. Egyébként egész élete igazolja, hogy előbb említett jelszavának fönséges megvalósítását a legmértősebb Oltáriszentségnek köszöni. Ő maga is elismeri, hogy a legtöbb kegyelmet a szentáldozás és a szentségimádások alkalmával kapta.

Akik ilyen kimágasló lelkek akarnak lenni, azok ennek az égbetörő, «erős asszonynak» följegyzéseiben kipróbált, kellemes és lelkesítő kalauzra fognak találni.

Budapest.

Dr. Várkonyi Fidél,
S. O. Cist.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

«Nagy az Isten és senki más!»

VERESCSAGIN, a háborúnak ez az ihletett festője, festett két halhatatlan képet a háborúról. Az egyik egy katonát ábrázol. Sűrű hó borítja a csatasíkot. Sehol semmi élet. Mindenütt csak hó, fehér hó. És a hóban egy katona fekszik halva.

Ez az egyik kép. A másikon semmi más nincsen, csak koponyák és koponyák.

Nemde, ilyen a háború. Sok halott és koponyák és koponyák. Mikor a háborúnak e sötét, ijesztő oldaláról gondolkodom, eszembe jut az, amit a biblia mond: «Kezdetben teremté Isten a mennyet és a földet. És a föld puszta és üres volt és vizek borították a földet és sötétség volt mindenütt. Ekkor mondá Isten: Legyen világosság és lőn világosság...»

És a föld puszta és üres volt, mondja a biblia. És a föld ma nemde ismét puszta és üres lett, a föld, mely helyenként műveletlen maradt, a föld, mely csatatérre lett és a föld, ahonnét elmenekült a madár is.

És mily puszta és üres lett a ház és a fészek mily kihalt, ahonnét elköltözött a fiú, a férj, az atya, ahol üresen maradt egy szék az asztal mellett és gazdátlanul egy tányér az asztalon. És nektek, kik ily asztalt ültök körül, mily puszta és üres lett az egész világ amiatt az egy üres hely miatt, mely árva lesz talán esztendőig, vagy üres lesz talán mindörökké. És ilyen a háború. Üresség a fronton és a front mögött és pusztaság és pusztaság...

És azt mondja a biblia, hogy mély vizek borították a földet és sötétség volt mindenütt. És nemde, ma ismét mély vizek borítják a földet, vizek, amelyek a lelkekből fakadnak és az arcokon peregnek le, vizek, melyek az arcokon szántanak árkokat és az arkokat festik halottfehérre.

És sötétség van mindenütt és ha a jövőbe nézünk, azt is oly sötétnek és olyan ködösnek találjuk. És ilyen a háború. Sok könny és gyász és sötétség mindenütt.

A világ fölött elmultak századok és évezredek. És a háború im lerombolja azt, amit építettek a századok és a világot visszasűlyeszti ama színvonalra, honnét egy mindenható két évezredek előtt kiemelte.

E nagy khaoszbán és zürzavarban, amelyben a világ forog, vajjon ki tud rendet teremteni?

«Hozzád futunk Úr Jézus és a te szentséges Szivedben keresünk az utolsó menedéket.»

És most eszembe jut ama gyászbeszéd, mely egy francia király fölött hangzott el. Mikor XVI. Lajos elhunyt, a temetésen Bossuet tartotta a gyászbeszédet. Mindenki nagy beszédet várt és léleketvisszafojtva hallgatott. Bossuet pedig kinyújtotta a pásztorbotját, megzörgette az ezüstkoporsót és azt mondotta: «Nagy az Isten és senki más!» És csak ennyit mondott. És mindenki érezte, hogy ennél szébbet, ennél többet nem mondhatott.

«Nagy az Isten és senki más!» Nem érezzük-e ezt az igazságot? És nem érezzük-e ma inkább, mint valaha, ma, mikor kidőlnek a sorból acélból való Góliátok is és porrá és hamuvá lesznek, ma, mikor inognak a fejedelmi trónok is és tündöklő koronák porba hullnak?

«Nagy az Isten és senki más!»

E nagy khaoszbán csak ez elfelejtett, csak e kigunyolt nagyság tud

rendet teremteni, mint teremtett évezredek előtt, mikor mondotta: «Legyen világosság és lőn világosság.» És mi teremtsünk ily életet, ily harmóniát és világosságot a belső világunkban és a lelki újjászületésünkkel sietessük ama napnak elkövetkezését, mikor a sötétség és halál fölött ismét kimondja az Úr a teremtő igét: «Legyen világosság!»

Horváth Rezső.

Az Örökimádás harangjai. Egy esztendeje annak, hogy elnémultak és bevonultak. És lettek a szeretet és béke heroldjaiból a halálnak félelmes pionirjai. Vajjon hol, merre járhatnak és osztogatnak halált és vívnek kemény tusákat? Vajjon hol, merre szólhatnak és zengnek keserű áriákat a Halál operájából? Hol, merre lehetnek?...

*

Budapesti országos központ. *November 1-én,* Mindenszentek ünnepén 9 órákor ünnepélyes nagymise, d. u. szentbeszéd és áldás.

November 2-án, Halottak napján 9 órákor ünnepélyes Requiem, ezenkívül minden órában gyászmisék mondatnak, amiért a legméltóságosabb Oltáriszentség csak déli 12 órákor tétetik ki imáadásra.

November 6-án az Oltáregyesület megalapításának évfordulója és egyházmegyei Szentségimádás; 9 órákor ünnepélyes szentmise, d. u. 1/46 órákor szentbeszéd és áldás.

November 7-én 9 órákor Requiem az Oltáregyesület elhunyt tagjaiért.

November 11-én, mint a hónap második vasárnapján az Oltáregyesület közös istentiszteletet tart: 8 órákor szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/46 órákor szentbeszéd és áldás.

November 12-én d. u. 4 órákor választmányi ülés.

November 19-én, szent Erzsébet napján 9 órákor nagymise, d. u. 4 órákor terjesztőnöi ülés.

- A minden évben szokásos karácsonyi bazár az Örökimádás-templom javára december 5-én nyílik meg.

*

Választmányi ülés. A budapesti országos központi Oltáregyesület választmánya múlt hó 15-én d. u. 4 órákor tartotta szokásos havi tanácskozását. Jelen voltak: Kanter Károly prelátus, kanonok, országos igazgató, dr. Mészáros János pápai prelátus, m. kir. udvari és várplébános, ügyvezető igazgató, özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő, a Maria Reparatrix-zárda főnöknője mint társelnöknő, Kiss Aladárné másodelnöknő, a zárdatitkárnő mint jegyzőkönyvvezető, herceg Hohenlohe Klodvigné, Felmayer Vilma, özv. Návay Kálmánné és Kócsy Jánosné választmányi tagok és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész.

Országos igazgató köszönti a tisztikart. Azon alkalmából, hogy Öszentsége dr. Mészáros János ügyvezető-igazgatótól házi prelátusává kinevezni méltóztatott, őt lelkének egész melegségével üdvözl. E ki-

nevezésben — mondotta — elismerését látjuk ama kiválóságoknak, melyeket őméltósága az ő személyében egyesít, valamint annak a teljes odaadásnak, mellyel az ügyet szolgálja. Kívánja, halmozza el őt az Úr kegyelmeinek bőségével, hogy mennél tovább munkálkodhassék és az Oltáregyesületet virágzásra emelhesse.

Ügyvezető-igazgató az üdvözlésért meghatva mond köszönetet.

Szent Teréz napja lévén, országos igazgató szent Terézia alakját állítja a választmány elé és szent Teréznek az Oltáriszentséggel való kapcsolatát domborítja ki. Szent Teréz — úgymond — az oltáregyleti tagoknak eszményképe. Szerette az Oltáriszentséget a szeretetnek izzó lobogásával és odaadásával. Szerette abban a felfogásban, amely az Oltáregyesületnek felfogása: kereste az Úr Jézust s ha szerét tehette, szabad óráit előtte töltötte az ő látogatásában és imádásában. Élhezte és szomjúhozta őt, mint táplálékot és kereste őt a szentáldozásban. És szerette az ő hajlékait és átérezte egész súlyát és jelentőségét annak, hogy mi a templom és mi az oltár. Lebegjen az ő buzgósága előttünk és működjunk az ő szellemében.

Országos igazgató a választmányt következőkről tájékoztatja: a hadsereg rendelkezésére bocsátott 32 táborig oltárkazettából átvett és megtérített a hadügyminisztérium 26-ot, a bibornok-hercegprimás 1-et, ami lehetővé tette az Oltáregye-

sületnek, hogy közelebbi célját szolgálhassa és a szűkölködő templomok segítségére siethessen.

Az Oltáregyesület által megártott 5 táborig oltárkazetta alábbi helyeken van elhelyezve:

1. M. kir. 9. honv. gy. e.

2. M. kir. 10. honv. gy. e.

3. K. u. K. Reservespital «Kamenica» in Pécs.

4. 70. honv. hadosztály 68. sz. egészségügyi oszlopa.

5. IV/28. népfőlkelö-zászlóalj, Etappenpost «Krusevác».

Az Oltáregyesület megajándékozott összesen 107 templomot és pedig: Esztergom főegyh.-ben 22-öt, Besztercebánya egyhm.-ben 6-ot, Veszprém egyhm.-ben 1-et, Szepes egyhm.-ben 1-et, Szombathely egyhm.-ben 5-öt, Eger főegyh.-ben 4-et, Kassa egyhm.-ben 8-at, Rozsnyó egyhm.-ben 2-öt, Csanád egyhm.-ben 2-öt, Erdély egyhm.-ben 10-et, Eperjes gk. egyhm.-ben 6-ot, Lugos gk. egyhm.-ben 4-et, Munkács gk. egyhm.-ben 4-et, Hajdudorog gk. egyhm.-ben 6-ot és Boszniában 5-öt. Ezenkívül segélyben részesült összesen 21 kápolna, gyors segélyben pedig 16 templom.

Az Oltáregyesület hadikórházában élénk tevékenység és élet uralkodik. Az eddig ápolt katonák száma felülhaladja a 2000-et.

Pálffy Lajos, a budapesti 16-os helyőrségi kórház lelkésze az Oltáregyesületnek egy fából készült tornyos szentségházat ajánlott föl, ami köszönettel vétetik tudomásul

Országos igazgató november 6-át, mint az Oltáregyesület alapításának évfordulóját, egyben az egyházmegyei szentségimádás napját a választmány figyelmébe ajánlja.

Dr. Mészáros János ügyvezető-igazgató az V. kerületi állami fő-reáliskolában Halász Pál hittanár által létesített oltárról és berendezéseiről tesz jelentést. A berendezéshez a budapesti országos központi Oltáregyesület 5 kazulával, valamint különféle templomi fehérneműekkel járult hozzá.

Vázolja továbbá a kisegítő-kápolna-akció újabb fejleményeit. Az első kápolna tudvalevőleg a Verpeléti-úton nyílt meg. Lelkésze Farkas Alberik cisztercita atya. És a kápolnában élet hullámzik és csöndes, de intenzív pasztoráció folyik. A szükségkápolna céljaira az Oltáregyesület 1 kazulát, valamint különféle templomi fehérneműket ajándékozott.

Ügyvezető-igazgató a Budapest-kőbányai Oltáregyesület bevált kitűnő szervezetéről, friss életéről és tevékenységéről nyújt tájékoztatást. A választmány a jelentést tetszéssel fogadja.

A választmányi ülést a szokásos szép hálaima zárta be.

*

Az Oltáregyesület a Szabolcsi Hirlapban. Nyiregyházán Mahunka Imre cs. és k. táborigazgató kezdeményezésére, sebesült katonák részére egy barakkápolna létesült. Nevezett lelkész a Szabolcsi Hirlap 33. számában nyugtázza a beérkezett adományokat és a központi Oltáregyesületről ezeket írja: «A budapesti központi Oltáregyesület értékes és nagyobb mennyiségű fehérnemű ajándékozásával nemcsak hálára kötelezte maga iránt azokat, akik a kápolnából eredő lelki előnyöket élvezik, hanem fényes bizonyágot tett arról, hogy minden pártolásra méltó».

*

Zászlóavatás Kőbányán. A Szekrényessy Károlyné elnöklété és Zádor József s.-lelkész igazgatása alatt álló budapest-kőbányai Jézus-Szive-Társulat és Oltáregyesület a budapesti országos központi Oltáregyesülettel remekművű békezászlót készített. A zászlót múlt hó 14-én áldotta meg dr. Valnicsek Béla plébános a társulati tagok és szép és nagyszámú ünneplő közönség jelenlétében. A szertartás előtt dr. Mészáros János pápai prelátus, m. kir. udvari és várplébános mondott alkalmi beszédet. Az ünnepélyes zászlószentelés a béke napjaiban fog lezajlani.

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű **LEVELEZŐ-LAPON** kapható a „Jézusom öröömöm“ szerkesztőségében, Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.

Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.
100 darab ára: 3 korona.

KIMUTATÁS.

1917. szeptember hóban befolyt adományok: Emerich Gottfriedné 5 K, Kisfaludy Ilona 2 K, Kazimir Zsuzsi 3 K, Béky Ferencné és Zoltán 3 K, Kassa egyházmegyei tagok 100 K, Gáspár Teréz 3 K, Dobronyi Mihályné 30 f, özv. Huszár Vincéné 4 K, dr. Apáthy Gyuláné 10 K, Sziklay Erzsébet 24 f, Simon Eleonóra 24 f, Bezzev Elvira 24 f, Juhász Ágnes 24 f, Juhász Margit 24 f, Knie Jolán 24 f, Bazibger Katalin 24 f, Weigard Mária 1 K, Paál R. 4 K, Nagy Lászlóné 2 K, Esztergom-főegyházmegye területéről 558.39 K, Maczko Karolin 1 K, özv. Ghujecz Györgyné 3 K, Vitáris Gáborné 2 K, Sorel Vencelné 5 K, Pap Józsefné 5 K, Geng Teréziá 1 K, Kaiser Mihály 1 K, Prohászka Gáspárné 1 K, Scholtz Róza 1 K, Kiss Teréz 1 K, Oli Istvánné 1 K, Hollósy István 5 K, Halmaj Nándor 2 K, Barabás Józsefné 2.90 K, Gloekner Anna 2 K, Danzinger Józsefné 2 K, Meier Teréz 2 K, Szijártó Katalin 2 K, Német Luiza 4 K, Peterdy Alice 2 K, özv. Viktor Józsefné 1 K, Császár Zsófia 2 K, Georgevits A. 1.20 K, Baczigál K. 4 K, Adorján Jánosné 1 K, özv. Smetke Istvánné 1 K, Szekeres Ferencné 1 K, Mika Ferenc 1 K, Rieggell Vincéné 2 K, Derbisz Jánosné 1 K, Derbisz József 2 K, Marics Vendel 10 K, Turai Julianna 2 K, Mikórá Mária 3 K, Orphanides Eleonora 6 K, Márton Ilona 2 K, Rác Irma 4 K, Zeicsek János 6 K, Miksitz Ferencné 2 K, Horák Gabriella 10 K, Brauch János 10 K, Székelyhidny Ilona 5 K, Polák Istvánné 6 K, Weszely Mária 2 K, Horváth Ferencné 1 K, Szulák G.-né 10 K, Golobics S.-né 1.20 K, Negyedi tagok 12 K.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában

(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	4.—
„ „ egyes példány	—35
„ „ teljes évf. utolsó	4.—
„ „ „ régebbi	3.—
Oltáregyesületi Utmutató	1.80
„ Vezérkönyv kötve	1.—
„ „ füzve	—60
„ felvételi füzet	—06
„ érem ezüstkivitelben	3.—
„ „ alumíniumból	1.20
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—06
Az Eucharisztia zenéje. Irta: János D.	2.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömom folyóirat előfizetés egy évre	1.80
„ „ „ egyes példány	—10
Jézusom Örömom imakönyv bőrkötés, aranyv. párn.	5.—
„ „ „ bőrk. aranyv.	4.—
„ „ „ vör. vág.	3.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—80
Fehér Liliom	—10
Euch. Gyer. Szöv. érem szalag nélkül	—34
„ gyermekeknek szalaggal	—40
„ ifjak és leányoknak szalaggal	—50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez	—03
Pápai áldás, levelezőláp, darabonkint	—04
„ „ „ 100 drb	3.—